

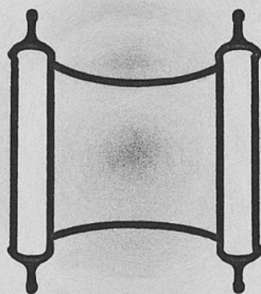
בס"ד

The Maharal Of Prauge

תפארת ישראל

הקדמת המחבר

Introduction of the Author

Dedicated To:

Anonymous

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Introduction of the Author - הקדמת המחבר

Introduction

This discourse by the Maharal of Prague explores the deeper meaning of the concluding words of *Tehillim 19*: "יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֱמֹרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֵי ה' צוּרִי וְגֹאֲלִי." The Maharal interprets this verse not just as a personal prayer, but as a statement of profound theological principles: God does not reject the lowly, desires sincere inner devotion, and remains the eternal Creator and Redeemer, even when man distances himself. He also explains the significance of Torah as the crown and glory of Israel, tying it to the national identity of the Jewish people and the divine praise received through its laws. The name of the sefer, *Tiferes Yisrael*, is revealed to embody this concept—the Torah as the beauty and greatness of Israel.

"And this is the Torah that Moshe placed before the Children of Israel" (Devarim 4:44). This verse—wants to say, that the Torah is like a placed object, anyone who wants to merit it—will merit it. And therefore it did not say: "that he placed to the Children of Israel," only "before the Children of Israel." Like an object that is placed before them, anyone who wants to merit—merits it. And a person should not say that the Torah was only given to great sages, who are distant from error, but the Torah was given to all, and he should also not say: "perhaps I will err in the Torah."

And this thing they explained in the Midrash (Shir HaShirim Rabbah 2:4): "He brought me to the house of wine, and his banner over me was love" (Shir HaShirim 2:4), Rabbi Yonah said: two companions who are engaged in halachah, one says the source-house of halachah, and the other does not say the source-house of halachah, the Holy One, blessed be He, says: "and his banner over me was love." Rabbi Acha said: an ignorant person who reads "love" as "hatred," like saying "and you shall love"—and he says "and you shall hate," the Holy One, blessed be He, says: "and his banner over me was love." Until here.

The explanation of "source-house of halachah"—is the root of halachah and its reasoning.

וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל" (דברים ד, מד). הפתיב הנה -רוצה לומר, כי התורה כחפץ מנח, כל הרוצה לזכות בה - יזכה בה. ולכך לא אמר: אשר שם לפני ישראל, רק "לפני בני ישראל". כמו דבר המנח לפניהם, כל הרוצה לזכות זוכה בה. ולא יאמר האדם כי התורה לא נתנה רק לגדולי החכמים, שהם רחוקים מן הטעות, אבל התורה נתנה לכל, ולא יאמר גם כן אולי אשגה בתורה.

ודבר זה פרשו במדרש (שיר השירים רבה ב, ד): "הביאני אל בית היין והגלו עלי אהבה" (שיר השירים ב, ד), רבי יונה אמר: שני חברים העוסקים בהלכה, זה אומר בית אב של הלכה, וזה אינו אומר בית אב של הלכה, אומר הקדוש ברוך הוא: "ודגלו עלי אהבה". אמר רב אחא: עם הארץ שקורא לאהבה -איבה, כגון "ואהבת" - ואיבת', אמר הקדוש ברוך הוא: "ודגלו עלי אהבה", עד כאן.

פרוש בית אב של הלכה - שרש הלכה וטעמה.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

And because of this it appears that the blessing on Torah study is "to engage in words of Torah," and we do not bless "to learn Torah." And one should explain that therefore we bless "to engage in words of Torah"—because this blessing is a blessing over commandments, that one is obligated to bless over every positive commandment. And a positive commandment is only for a thing that includes action, for it is called a positive commandment—one is obligated to do. And therefore one must bless "to engage," meaning Torah study with action. And this is when one utters speech

this is called engagement in Torah, for speech is considered action. But "learning" is called understanding the thing that one studied, and the blessing is only over the action of the commandment. And if one studied only in-depth analysis alone, he should not bless "to engage in words of Torah," for this is said over the action.

However, it appears to say as we have said: that therefore we bless "to engage in the words of Torah," because "to learn Torah" is only applicable to one who has studied Torah and directs the halachah according to its truth—only then does it apply to *learning* Torah. But one who does not direct the halachah to its truth—this is not considered learning. Therefore we bless: "to engage in the words of Torah," whether he directs the halachah or does not direct the halachah, only that he intends to learn the truth—even though he is mistaken. For learning Torah for oneself is very easy, and there is no need to worry about anything.

However, to place words of Torah before another is difficult from two perspectives: the first, because if he does not direct the halachah to enlighten the eyes of the other with a matter of truth—why should he? For the purpose of placing words of Torah before another is to make him wise with words of truth and uprightness. And the way of truth is distant from being found—and all the more so in these generations, in which wisdom has vanished from mankind.

ומפני זה נראה כי הברכה על למוד התורה - לעסק בדברי תורה, ואין מברכין 'ללמד תורה' ועל פה יש לפרש שלכך אנו מברכין: לעסק בדברי תורה, מפני שהברכה הזאת היא ברכת המצות, שחייב לברך על כל מצות עשה. ואין מצות עשה רק בדרך שישיש בו מעשה, שהרי נקרא מצות עשה, שחייב לעשות. ולכך יש לברך: לעסק, דהינו למוד תורה במעשה. וזה כפאשר הוא מוציא הדבור

זה נקרא עסק בתורה, שהדבור נחשב מעשה. אבל למוד' נקרא הבנת הדבר מה שלמד, ואין הברכה רק על מעשה המצוה. ואם למד בעיון לבד, אין לו לברך: לעסק בדברי תורה' שזה נאמר על המעשה.

אמנם נראה לומר כמו שאמרנו. כי לך מברכין: לעסק בדברי תורה, כי ללמד תורה' לא שיהיה רק על מי שלמד תורה ומכון ההלכה לאמתתה, שפנה שיהיה למוד תורה. אבל מי שאינו מכון ההלכה על אמתתה, אין זה למוד. לך מברכין: לעסק בדברי תורה, בין שהוא מכון ההלכה, או שאינו מכון ההלכה, רק שיהיו ללמד האמת, אף על גב שהוא שוגג. הרי כי למוד התורה לעצמו נקל מאד, ואין צריך לחש לשום דבר.

אמנם לשום דברי תורה לפני זולתו הוא קשה משני פנים; האחד כי אם אינו מכון ההלכה להאיר עיני זולתו בדרך אמת, למה לו. כי תכלית מה שיהיו המניח דברי תורה לפני זולתו, להחכים אותו בדברי אמת וישר. ודרך האמת רחוק משימצא, ומכל שכן בדרות האלו, שאבדה חכמה מבני אדם.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

The second: even if he does direct the halachah, who knows if the words of his mouth will be acceptable to the other. And if they are not accepted, still, it did not accomplish anything. And there is no doubt that every act in which the doer is distant from reaching the goal of his intent—it is not fitting that he do that act, lest his action be in vain and for nothing.

And this matter that we said—even in the complete generations, a person needed extra caution that he not stumble in this. And they said in the fourth chapter of Berachos (28b): upon entering the study hall one prays: "May it be Your will that I not stumble in a matter of halachah, and that I not declare pure that which is impure, and that my colleagues rejoice in me, and that my colleagues not stumble in a matter of halachah and I rejoice in them"—until here.

Behold, even in a great Torah scholar, the heart of a person inclines to rejoice when he finds a deficiency in the words of his fellow. For every person by nature rejoices in the perfection he has over his fellow. Therefore he prays not to follow his nature and rejoice when his friend stumbles in a matter of halachah while he himself does not stumble.

And even though one may explain the opposite of what was said—that "and my colleagues rejoice in me" is a prayer that his colleagues rejoice in him when he does not stumble in halachah—the wording of the statement does not support this, since it did not say that he should speak a matter of halachah, only that it said in a negative way: that he not err in a matter of halachah. And maybe he will not say any matter of halachah at all, for not every person will say a matter of halachah in the study hall.

And he should have said: "May it be Your will that I say regarding pure [things] 'pure,' and regarding impure [things] 'impure,' and that my colleagues rejoice in me." And the commentary of Rashi, of blessed memory, will prove it. And if this matter is so for those of perfect stature—all the more so in an imperfect generation, in which all the words of another are

השני, אף אם הוא מכבד ההלכה, מי יודע אם יהיו לרצון אמרי פיו לזולתו. ואם לא יהיו לרצון, עדין לא הועיל דבר. ואין ספק כי כל פעולה אשר רחוק שנגיע הפועל אל תכלית פונתו, אין ראוי שיפועל אותה פעולה, שלא יהיה פעולתו לריק ולבטלה.

והדבר הזה אשר אמרנו, אף בדורות השלמים היה צריך לאדם וריוות יתרה שלא יהיה נכשל בזה. ואמרו בפרק ד' דברכות (כח, ב): בכוניסותו לבית המדרש מתפלל: יהי רצון שלא אכשל בדבר הלכה, ולא אמר על טהור טמא, וישמחו בי חברי, ולא יכשלו חברי בדבר הלכה, ואשמח בהם, עד כאן.

הרי שאף בתלמיד חכם גדול, לב האדם נוטה לשמח באשר ימצא בדברי זולתו חסרון. כי כל אדם בטבעו שמח בשלמות אשר יש לו על זולתו, ולכן מתפלל שלא ילך אחר טבעו וישמח כשחברו נכשל בדבר הלכה, והוא אינו נכשל.

ועם כי יש לפרש החפץ מה שאמר: וישמחו חברי בי, תפלה שישמחו חבריו בו באשר לא יכשל הוא בדבר הלכה. אין המאמר סובל זה, שעדין לא אמר שיאמר דבר הלכה, רק שאמר בדרך שלילה שלא אכשל בדבר הלכה. ואולי לא יאמר דבר הלכה כלל, כי לא כל אדם יאמר דבר הלכה בבית המדרש.

והנה לו לומר: יהי רצון שאמר על טהור טהור, ועל טמא טמא, וישמחו חברי בי. ופרוש רש"י זכרנו לברכה יוכיח. ואם הדבר הוא כד בשלמי המעלה, מכל שכן בדור הבולתי שלם, אשר כל דברי זולתו אינם לו לרצון, כי לא ילמד זכות על האומר. והרי הקשי מצד שני פנים.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

not favorable to him, for he does not judge the speaker favorably. And behold, the difficulty is from two perspectives.

However, to be saved from this, when one directs his deeds to Hashem, blessed is He, who bequeathed to man the Torah and wisdom—He will still give him His Torah, and guide him in the paths of truth, for from Him comes forth Torah.

And in the chapter "Eilu Nedarim" (Nedarim 81a): Rav Yehudah said in the name of Rav: What is the meaning of the verse (Yirmiyahu 9:11): "Who is the wise man who will understand this? Why was the land lost?" This matter was asked of the sages, and of the prophets, and of the angels—and they did not explain it—until the Holy One, blessed is He, explained it Himself, as it is said (ibid. v.12): "And Hashem said: Because they have abandoned My Torah, and did not listen to My voice, and did not walk in it." That is, "did not listen to My voice" means "and did not walk in it." Rav said: Because they did not bless over the Torah first. Until here.

And this is a wonder—that the land should be destroyed because they did not bless on the Torah first, and not because of idol worship, or illicit relations, or bloodshed that occurred in the First Temple.

However, the explanation is: that which is a cause for the existence of something, is also a cause for its continued existence. And do not wonder—for the carpenter is the cause of the building of the house. Yet even if the carpenter disappears, the house remains. This is not so, for the carpenter is not a component of the house, only one who joins the wood together. And that is what the carpenter acts upon—not the essence of the house; the house is made by the carpenter by circumstance.

But something that is essentially the cause for the existence of another thing, is certainly the cause for its continuation. For it was the cause that it should exist, and so too it is the cause for its continued existence. And this matter is demonstrable by proof.

אמנם להנצל מזה, באשר יכין מעשיו אל השם יתברך, אשר הוריש אל האדם התורה והחכמה, גם עתה יתן לו תורתו, וינחיל אותו בנתיבות אמת, כי מאתו תצא תורה.

ובפרק אלו נדרים (דף פא, א): אמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב (ירמיה ט, יא): "מי האיש ההכם ויכן את זאת על מה אבדה הארץ" וגו'. דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולמלאכים, ולא פשוהו, עד שפרשו הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, שנאמר (שם פסוק יב): "ויאמר ה' על עזבם תורתי ולא שמעו בקולי ולא הלכו בך". הינו "ולא שמעו בקולי" הינו "ולא הלכו בך", אמר רב: שלא ברכו בתורה תחלה, עד כאן.

ודבר זה מן התמה שיהיה חרבפן הארץ בשביל שלא ברכו בתורה תחלה. ולא בשביל עבודת כוכבים וגלוי עריות ושפיכת דמים שהיו בבית ראשון.

אמנם באור זה, כי הדבר שהוא סבה אל מציאות דבר אחר, הוא גם-כן סבה אל קיום מציאותו. ואל יקשה לה כי הנגר הוא סבה לבנין הבית. ועם כל זה בהעדר הנגר ישאר הבית קיים. דבר זה אינו, כי אין הנגר סבה לבית, רק שהוא מקורב העצים יחד. ודבר זה הנגר פועל, לא עצם הבית, והבית נעשה מן הנגר במקרה.

אבל דבר שהוא סבה בעצם אל מציאות דבר אחר, כל שכן שהוא סבה לקיום שלו. שהרי הנה סבה שיהיה נמצא, וכן גם-כן הוא סבה לקיום שלו, ודבר זה מבאר במופת.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

Therefore, if they had blessed on the Torah at the beginning, saying "Blessed is He who gives the Torah to Israel," and there was love to Hashem, blessed is He, for having given the Torah to Israel—for this is the meaning of the blessing on the Torah, that He, blessed is He, is blessed for this, and that one loves Hashem for the good He gave them—the Torah—then this would have also caused the Torah to remain among Israel.

That Hashem, blessed is He, would have placed in their hearts to guard and to do and to uphold—even if they would sometimes transgress one commandment, they would immediately return to guard and to do and to uphold. And this would have been from Hashem, blessed is He, who is the cause of the Torah, and He is also the cause that it not be nullified.

Similar to this: when damage reaches a branch that extends from the tree, then the root from which it came returns and causes its growth from the root, which was the cause of its emergence. And without the root, the tree has no existence at all.

And therefore, had they blessed on the Torah first, recognizing that He, blessed is He, is the cause of the Torah and gave them the Torah—and they were attached to Him, blessed is He, in love for what He gave—the Torah to Israel—then through this attachment, Hashem, blessed is He, would also be the cause that the Torah would not be nullified. But because they did not bless on the Torah first, they were not attached to Him, blessed is He, in love for what He gave—the Torah to Israel—there was not here a sustaining cause for the Torah among Israel, and thus they came to transgress the Torah, and this caused the land to be lost.

And they said: "This matter was asked," etc.—the explanation is that there are three levels: The first level is the level of wisdom which a person has in the lower worlds—that which man is able to grasp. The second level is the level of prophecy, which is upon the prophets, who are human beings in this world, and to whom the Holy Spirit comes from above. The third level is the comprehension that is in the upper realms, for the angels are above. And this is what it means when it says, "This matter was asked," etc.

ולפיכך אם היו מברכין על התורה תחלה לומר: ברוך נותן תורה לישראל, והיתה אהבה אל השם יתברך במה שנתן תורה לישראל, כי זה ענין הברכה על התורה שהוא יתברך מברך על זה, ואוהב השם יתברך בשביל הטוב שנתן לו התורה. ואז היתה זה סבה גם כן שתהיה התורה מתקיימת בישראל.

שהיה השם יתברך נותן בלבם לשמר ולעשות ולקיים. אף אם היו עוברים לפעמים מצוה אחת, היו חוזרים מיד לשמר ולעשות ולקיים. וזה היתה מן השם יתברך אשר הוא סבה לתורה, והוא גם כן סבה שלא תתבטל.

דומה לזה; כאשר הגיע נזק אל ענף היוצא מן האילן, אז העקר שממנו יצא, חוזר וגורם גדלו מן השורש, אשר היתה סבה לגדול שלו שיצא. ובלא השורש אין קיום לאילן כלל.

ולפיכך אלו היו מברכין בתורה תחלה, מה שהוא יתברך סבה לתורה ונותן להם התורה, והיו דבקים בו יתברך באהבה במה שנתן תורה לישראל, ומצד הדבקות היתה היתה השם יתברך סבה גם כן שלא תתבטל התורה. אבל מפני שלא ברכו בתורה תחלה, שלא היו דבקים בו יתברך באהבה במה שנתן תורה לישראל, לא היתה כאן סבה מקיימת את התורה בישראל, וכאז לידי זה שעברו על התורה, ודבר זה גורם שאבדה הארץ.

ואמרו: דבר זה נשאל וכו'. פרוש ששלוש מדרגות הם. המדרגה האחת היא מדרגת ההקמה שיש לאדם בתחתונים, מה שיכול האדם להשיג. המדרגה השנייה היא מדרגת הנבואה, שהיא על הנביאים, שהם בני אדם שהם בעולם הזה, ובא להם רוח הקדש מעליונים. המדרגה השלישית היא ההשגה שהיא בעליונים, כי המלאכים הם 'עליונים'. וזה שאמר: דבר זה נשאל וכו'.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Introduction of the Author - הקדמת המחבר

For that which He, blessed is He, is the cause of the Torah—is higher than the level of sages, prophets, and angels. For all of these are caused and resultant, and they do not reach something which is from the side of the Primary Cause itself, and from the perspective of the caused there is no knowledge of this.

For even if they would have known that the reason the land was destroyed was because they sinned, this was not the cause of the destruction of the land. For if they had sinned, Hashem, blessed is He, would have sustained the Torah within them, and they would have returned to the proper path. Rather, the cause was that they did not bless on the Torah first, and through this came the destruction of the land.

And if they had cleaved to Him, blessed is He, in that He gave the Torah—then Hashem, blessed is He, would have been with them in what He gave them—the Torah. And just as He, blessed is He, was the cause of the Torah's existence among them, He would also have been the cause of its sustenance among them, and the land would not have been lost.

But now, since they did not bless on the Torah first, and they were not cleaving to Him, blessed is He, in that He gave the Torah to Israel—then also Hashem, blessed is He, was not with them to sustain the Torah, and this was the cause that the land was lost.

And one might ask: Why did they not bless on the Torah first? The explanation is: the meaning of the blessing is not merely speech of the mouth alone. Certainly they did say the blessing with their mouths. But the intention of the blessing in essence is the complete love and cleaving to Hashem, blessed is He—to love Hashem, blessed is He, in that He gave the Torah. And this is the idea of the blessing.

And not all loves are equal—for true love is love with all heart and all soul, as it is written (Devarim 6:5): "And you shall love Hashem your G-d with all your heart and with all your soul and with all your might."

כי מה שהוא יתברך סבה לתורה, הוא יותר עליון מן מדרגת חכמים נביאים ומלאכים. כי אלו כלם הם עלולים ומסוככים, ואינם מגיעים אל דבר שהוא מצד העלה דוקא, ומצד העלולים אין ידיעה לזה.

כי אף אם היו יודעים הסבה שאבדה הארץ בשביל שחטאו, לא היתה זאת סבה לאבוד הארץ, כי אם חטאו, הנה השם יתברך מקיים התורה בהם, והיו חוזרים למוטב. רק הסבה היתה שלא ברכו בתורה תחלה, ובזה בא להם אבוד הארץ.

ואלו היו דבקים בו יתברך במה שנתן תורה, אז הנה השם יתברך עמם במה שנתן התורה להם. וכמו שהוא יתברך הנה הסבה למציאות התורה בהם, הנה גם כן סבה לקיום התורה בהם, ולא אבדה הארץ.

אבל עתה שלא היו מברכים בתורה תחלה, ולא היו דבקים בו יתברך במה שנתן תורה לישראל, גם כן לא הנה השם יתברך עמם לקיים התורה, וזה הנה גורם שאבדה הארץ.

ואל יקשה לה, למה לא היו מברכים בתורה תחלה. שאין פרוש הברכה - הדבור בפה בלבד, דודאי הדבור בפה היו מברכים. אבל הפונה על הברכה בעצמה, היא האהבה הגמורה והדבקות אל השם יתברך, לאהב השם יתברך במה שנתן תורה, וזהו ענין הברכה.

ואין כל האהבות שוות, כי האהבה האמתית היא האהבה בכל לב ובכל נפש, ובדכתיב (דברים ו, ה): "ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך".

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

And they did not have complete love for Hashem, blessed is He, in that He gave the Torah to Israel—especially regarding this great goodness, which is the Torah, which is the greatest of all good, for which one must bless Hashem, blessed is He, and exalt His Name with all his heart. And according to the greatness of the goodness, they did not bless with all their heart.

And this is what they said there (Nedarim 81a) as well: "Why is it that Torah scholars are not commonly found whose children are also Torah scholars? Because they do not bless on the Torah first." For even if they do bless with the mouth, nonetheless, this matter—that the Torah was given—requires that one bless Hashem, blessed is He, with all his heart, and thereby he has complete love for Hashem, blessed is He.

And even if he is a Torah scholar and a complete tzaddik, this matter—that he bless Hashem, blessed is He, with all his heart on the giving of the Torah—is distant from being done as it is fitting.

Moreover, the Torah scholar's heart is attached to the Torah, for the Torah is beloved to those who study it. And because of their love for the Torah, this displaces love for the Creator at that moment when they come to study.

For when they come to learn Torah, and their love is for the Torah, then in their learning there is not love for Hashem, blessed is He, for having given the Torah—for one cannot have love for two [at once].

For all love is attachment to the beloved, and if he is attached to this, he is not attached to the other.

Therefore, love of the Torah, which is beloved to them, is something that displaces the possibility of blessing with the whole heart to Hashem, blessed is He, for having given the Torah. And this is what it means that they do not bless on the Torah first.

And therefore, Torah scholars do not emerge from them. For if they loved Him in that the Torah is found from Him, blessed is He, then Hashem, blessed is He, would also be the cause for Torah to come forth from them as Torah scholars.

ולא היתה להם האהבה הגמורה אל השם יתברך במה שנתן התורה לישראל, ובפרט על הטובה הגדולה, שהיא התורה, שהיא טובה על הכל, שיש לברך השם יתברך ויתעלה שמו על זה בכל לבו. וכפי הטובה העליונה, לא היו מברכים בכל לבם.

וזה שאמרו שם (נדרים פא, א) גס-פן: מפני מה אין תלמידי חכמים מצויים שיוצאים מהם תלמידי חכמים, מפני שאין מברכין בתורה תחלה. כי אף אם היו מברכין בפה, מכל מקום דבר הזה – שהוא תנינת התורה – צריך לברך השם יתברך בכל לבו, ובזה יש לו האהבה הגמורה אל השם יתברך.

ואף אם הוא תלמיד חכם והוא צדיק גמור, רחוק הדבר הזה שיתברך השם יתברך בכל לבו על תנינת התורה כפי הראוי.

ועוד כי התלמיד חכם לבו דבק אל התורה, כי חביבה התורה על לומדיה. ובשביל אהבתם לתורה, דבר זה מסלק אהבת המקום בשעה זו שבאים ללמוד.

כי כאשר באים ללמוד תורה, ואהבתם אל התורה, אין בלמוד שלהם האהבה אל השם יתברך במה שנתן תורה, כי אין האהבה לשנים.

כי כל אהבה היא דבקות בנאהב, ואם דבק בזה – אינו דבק באחר.

ולפיכך אהבת התורה, שהיא חביבה עליהם, דבר זה מסלק שאין הברכה בכל לבו אל השם יתברך במה שנתן התורה. וזה שאין מברכים בתורה תחלה.

ולפיכך אין יוצאים מהם תלמידי חכמים. כי אלו היו אוהבים אותו במה שהתורה נמצאת מאתו יתברך, היה השם יתברך גס-פן סבה לתורה לצאת מהם תלמידי חכמים.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Introduction of the Author - הקדמת המחבר

But now, since they are attached to and pursuing the Torah itself alone, and they are not attached to Him, blessed is He, in that He is the cause of the Torah—they do not produce a Torah scholar who possesses Torah.

ועתה שהם דבקים ורודפים אחר התורה עצמה בלבד, ואינם דבקים בו יתברך במה שהוא יתברך סבה לתורה, לא היה יוצא מאתם תלמיד חכם שיש בו תורה.

For there is no cause present that imparts the Torah to the Torah scholar.

שאין כאן הסבה המשפיע את התורה הוא התלמיד חכם.

And this is what the verse says (Yirmiyahu 5:11): "And they did not listen to My voice"—this refers to the Torah itself; "and they did not walk in it"—they did not take the Torah together with its cause, for taking the Torah together with its cause is called walking in the Torah completely.

וזה שאמר הכתוב (ירמיה ה, יא): "ולא שמעו בקולי" – נגד התורה עצמה, "ולא הלכו בה" – שלא לקחו התורה עם סבתה, כי לקיחת התורה עם סבתה נקרא הליכה בתורה לגמרי.

And because of this, neither the sages nor the prophets nor the angels knew this matter.

ומפני זה לא היו יודעים דבר זה לא חכמים ולא נביאים ולא המלאכים.

For this matter reaches specifically to the Primary Cause, and not to that which is resultant. And all these are effects and results, and therefore the Holy One, blessed is He, explained it Himself.

כי דבר זה מגיע אל הסבה הראשונה בפרט, ואין מגיע אל המסובב. וכל אלו הם עלולים ומסובבים, ולכן פירשה הקדוש-ברוך-הוא בעצמו.

And similarly, if a Torah scholar does not bless on the Torah first, he does not take the Torah with the Cause of the Torah, and there is lacking and interruption, and Torah scholars do not come from him.

וכן אם אין תלמיד חכם מברך בתורה תחלה, אין לוקח את התורה עם סבת התורה, ויש כאן הסרה והפסק, ואין יוצאין ממנו תלמידי חכמים.

Like one who takes a tree without the root from which the tree came, then fruit does not continue from it. And therefore, if he blesses on the Torah first, a Torah scholar comes from him and produces fruit.

כמו מי שלקח אילן בלא שרש אשר ממנו האילן, אז אין נמשך פרי ממנו. ולפיכך אם מברך בתורה תחלה, יוצא ממנו תלמיד חכם ועושה פרי.

And because of this, when a person directs himself in Torah to Hashem, blessed is He, who gave the Torah, Hashem, blessed is He, also saves him from error and illuminates his eyes in His Torah.

ומפני כך כאשר האדם מכונן בתורה להשם יתברך אשר נתן התורה, גם-כן השם יתברך מציל אותו מן השגגה, ונאיר עיניו בתורתו.

And when David saw before him these two matters we mentioned: the first—that he feared lest he stumble in words of Torah; and the second—that his words would not be pleasing to others—he arranged his words in the psalm "The heavens declare the glory of G-d" (Tehillim 19).

וכאשר ראה דוד לפניו שני דברים אלו אשר זכרנו; האחד – שהיה ירא פן ישל בדברי תורה. והשני – שלא יהיו דבריו לרצון לזולתו, ונגד זה סדר דבריו במזמור "השמים מספרים כבוד א-ל" (תהלים י"ט).

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

He began first by telling the greatness of the Torah, saying: "The Torah of Hashem is perfect, restoring the soul; the testimonies of Hashem..." until "Also Your servant is careful with them; in observing them is great reward."

And according to the greatness of the matter, one must be careful not to stumble in it. And he mentioned six things, and in each one he mentioned Hashem—to say that the Torah is joined with Hashem, blessed is He.

To say that through the Torah a person acquires attachment to Him, blessed is He. And because he wished to say that this attachment is a complete attachment—not attachment in a partial sense like one who is a man of middos, who by way of his character acquires attachment to Him, blessed is He, but does not acquire full attachment, only partial—

According to the middah to which he is attached entirely on one side—and because the sides of distinction are six: right and left, front and back, above and below—corresponding to this he mentioned six names, that he is attached to Him, blessed is He, on every side, and does not deviate from Hashem, blessed is He, in any direction—not to the right, nor to the left, and not in any direction.

He began to say: "The Torah of Hashem is perfect, restoring the soul," because when the Torah is perfect, through this the person also becomes perfect. And when he is perfect, the person is completely with Hashem, as it is written (Devarim 18:13): "You shall be perfect with Hashem your G-d," and our Sages of blessed memory explained in Maseches Nedarim (32b): "Whoever makes himself perfect is with Hashem."

And therefore our Sages of blessed memory said (Chullin 91b): "The image of the perfect one is engraved on the Throne of Glory." For it is said about Yaakov (Bereishis 25:27): "And Yaakov was a wholesome man." And thus it says: "restoring the soul," meaning, it restores the soul to give it life. For the wholesome one is with Hashem, as we said, and it is written (Devarim 4:4): "And you who cleave to Hashem your G-d are all alive today," for through the cleaving to Him, you are alive.

הקדמים תחלה לספר מעלת התורה, שאמר: "תורת ה' תמימה משיבת נפש פקודי ה'" וגו', עד "גם יעבדך נזהר בהם בשמךם יעקב רב".

ולפי מעלת הדבר צריך שיהיה נזהר שלא יפשל בו. וזכר ששה דברים, ובכל אחד זכר השם, לומר כי התורה מצרפת אל השם יתברך, שנקראת "תורת ה'" "עדות ה'", וכן כלם

לומר כי עלידי התורה קונה האדם דבקות בו יתברך. ומפני שבא לומר שהדבקות הזו הוא דבקות גמור, לא דבקות בצד מה, כמו מי שהוא בעל מדות, עלידי המדות קונה דבקות בו יתברך, ואינו קונה רק הדבקות בצד מה

כפי המדה אשר דבק לגמרי בכל צד. ומפני שהצדדין המחלקים הם ששה, והם: ימין ושמאל, פנים ואחור, מעלה ומטה, וכנגד זה זכר ששה שמות, שהוא דבק בו יתברך בכל צד, ואינו נוטה מן השם יתברך לשום צד, לא לימין ולא לשמאל, ולא לשום צד

והתחיל לומר: "תורת ה' תמימה משיבת נפש", כי באשר התורה תמימה, עלידיה נזהר האדם גם כן תמים. וכאשר הוא תמים, האדם הוא עם השם יתברך לגמרי, ודכתיב (דברים יח, ג): "תמים תהיה עם ה' אלהיך", ופרשו זכרונם לברכה במסכת נדרים (דף לב, ב): כל המתמים עצמו הוא עם השם יתברך

ולכך אמרו זכרונם לברכה (עין חלין צא, ב): 'צורת תם חקוקה בכסא הכבוד'. כי יעקב עליו נאמר (בראשית כה, כז): "ויעקב איש תם". ולכך אמר: "משיבת נפש", כלומר שהיא משיבת נפש להחיותו. כי התמים הוא עם השם יתברך כמו שאמרנו, ודכתיב (דברים ה, ד): "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום", כי מצד הדבקות

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

And therefore it is written: "The Torah of Hashem is perfect, restoring the soul."

And afterward he said: "The testimony of Hashem is faithful, making the simple one wise." Meaning: what is the worth of a person who has only human intellect? But "the testimony of Hashem is faithful, making the simple one wise"—through Torah, one becomes wise. For the Torah testifies about realities to clarify each matter, and it is faithful, making the simple one wise until he is considered exceedingly intelligent.

And afterwards he said that the Torah also brings a person to the level of "rejoicing the heart." Meaning: the person is considered a complete being through the Torah, and therefore it rejoices the heart of the person. For when a person is in completeness, he is in joy. And the opposite is when he is in deficiency—he is in mourning. And thus when death occurs to one from his flesh, he is in mourning.

And he further said: "The commandment of Hashem is pure, enlightening the eyes." Meaning: the Torah teaches a person the action that he should do, and it is not considered as if he walks in darkness. Previously he said: "making the simple one wise" regarding the wisdom that makes him wise, and here he said: "the commandment of Hashem is pure, enlightening the eyes," so that he not walk in his deeds in darkness, but rather he performs the mitzvah, until the person is completely whole both in his intellect and in his deeds.

And afterward, "The fear of Hashem is pure, enduring forever." The explanation is that through the Torah one acquires eternity. And this matter is hinted to in the chapter *Bameh Madlikin* (Shabbos 31a), that through awe one acquires eternal existence, on the verse: "The fear of Hashem is His treasure" (Yeshayahu 33:6), and this will be explained in the coming chapters with the help of Hashem, may He be blessed.

And he said: "The judgments of Hashem are truth; they are righteous altogether." This matter surpasses all others: that through the Torah, one becomes similar to Hashem, to the extent it is possible to resemble one's Creator.

בו יתברך אתם חיים. ולכך כתיב: "תורת ה'".
"תמימה משיבת נפש".

ואחר-כך אמר: "עדות ה' נאמנה מחכימת פתי".
פרוש, כי מה נחשב האדם שאין בו רק שכל
האנושי אבל "עדות ה' נאמנה מחכימת פתי",
שעל-ידי התורה נעשה חכם. כי התורה מעידה על
הנמצאים לברר כל דבר, והיא נאמנה, מחכימת
הפתי, עד שנחשב שכלי ביותר.

ואחר-כך אמר שעוד מביאה התורה את האדם אל
המדרגה שהיא "משמחי לב". פרוש, שנחשב
האדם שהוא מציאות שלם על-ידי התורה, ולכך
היא משמחת לב האדם. שבאשר האדם הוא
בשלמות, הוא בשמחה. והפך זה באשר הוא
בחסרון, הוא באבלות. ולכך באשר קרה לו
המיתה מן שאר בשרו – הוא באבלות.

ועוד אמר: "מצות ה' ברה מאירת עינים". רוצה
לומר כי התורה מלמדת לאדם את המעשה אשר
יעשה, ולא נחשב שהולך בחשך. ולפני זה אמר:
"מחכימת פתי" על החכמה המחקמת אותו, וכאן
אמר: "מצות ה' ברה מאירת עינים", שלא ילך
במעשיו בחשך, רק יעשה המצוה, עד שהאדם הוא
שלם לגמרי בין בשכלו ובין במעשיו.

ואחר-כך "יראת ה' טהורה עומדת לעד". פרוש,
שעל-ידי התורה יקנה הנצחיות. ודבר זה רמזו
בפרק במה מדליקין (שבת לא, א) כי על-ידי
היראה יקנה הקיום הנצחי, על פסוק: "יראת ה'
היא אוצרו" (ושעיה לג, ו), ויתבאר זה בפרקים
הבאים בעזרת השם יתברך.

ואמר: "משפטי ה' אמת צדקו יחדו". דבר זה עוד
יותר על הכל, שעל-ידי התורה מתדמה אל השם
יתברך במה שאפשר להתדמות אל בוראו.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

For the seal of the Holy One, blessed be He, is "Truth" (Shabbos 55a), and the judgments of the Torah and its ways are truth.

And it says: "They are righteous altogether"—because all things contain truth to some extent, but "the judgments of Hashem are truth; they are righteous altogether" means that they are all equal in truth.

And this indicates that they are utterly true; therefore, they are all equal in truth. For if it were not so, they would not all be equal in truth—rather, one would be more than another. But because they are utterly true, they are all equal in truth.

And he said: "More desirable than gold and than much fine gold." The explanation is that the mitzvah contains two aspects: the first is that the mitzvah is beneficial to the physical human being. This is clearly evident to all—that all the commandments of the Torah are designed to perfect and complete the person, so that he becomes good.

And the second: that intellect also necessitates the commandments, from a Divine intellectual secret. Regarding this, it is said that the mitzvah contains a Divine intellectual secret—they are "more desirable than gold and much fine gold," which are desirable to the eye's vision. But the mitzvos of the Torah are even more desirable to the vision of the intellect.

Just as the term "seeing" applies to the eye, so too it applies to the intellect—for the word "saw" is used for both, as in the expression "I see the words of so-and-so." Therefore, he said that the Divine intellect in the Torah is more desirable to the vision of the intellect than gold and fine gold are to the vision of the eye.

And regarding the physical good that the Torah establishes—that everything is for the good—for the Torah is called "good," regarding this it says: "and sweeter than honey and drippings of the honeycomb," which refers to physical sweetness.

כי חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת (שבת נה, א), ומשפטי התורה ודרכיה אמת.

ואמר: "צדקו יחדו", כי כל הדברים יש בהם אמת בצד מה, ו"משפטי ה' אמת צדקו יחדו", כלומר שכלם שווים באמתות.

ונה מורה שהם אמת לגמרי, לך כלם שווים באמתות. שאם לא כן, לא היו כלם שווים באמתות, רק זה יותר מזה, אבל מפני שהם אמת לגמרי, לך כלם שווים באמתות.

ואמר: "הנחמדים מזהב ומפז רב". פרוש, כי המצוה יש בו שני דברים; האחד - שהמצוה טוב לאדם הגופני, שדבר זה מבאר לכל, שכל המצוות שהם בתורה הם להשלים תקון האדם, עד שהאדם הוא בטוב.

והשני - שהשכל גם כן מחיב המצוות, מצד סוד שכלי. ועל זה אמר כי מה שהמצוה יש בה סוד שכלי אלהי, הם "נחמדים מזהב ומפז רב". שהם - נחמדים לראית העין, ומצוות התורה - הם יותר נחמדים לראית השכל.

שכמו שיפל לשון ראיה על העין, כך יפל ראיה על השכל, כי לשון ראיה משמש באחד לשניהם, כמו שאמר: רואה אני דברי פלוני; לפיכך אמר כי השכל האלהי בתורה יותר נחמד לראית השכל - מן זהב ומפז שהוא נחמד לראית העין.

ועל טוב הגופני שהתורה מעמיד הכל בטוב, כי התורה תקקרא 'טוב', ועל זה אמר: "ומתוקים מדבש ונפת צופים", שזה ערבות גופני.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

And the reason the matter is doubled in each expression—saying both “than gold and fine gold,” and “sweeter than honey and drippings of honeycomb”—is that if he had said only “more desirable than fine gold,” one might think they are only more desirable than fine gold but not than other forms of gold. Now that it says: “more desirable than gold and than fine gold,”

we understand that it is not just that they are more desirable than gold, but even more than fine gold—meaning, they are absolutely more desirable than all forms. Similarly, the phrase “sweeter than honey and drippings of honeycomb” teaches the same idea.

And on this it says: “Also Your servant is warned by them”—meaning, according to their level and greatness, it is proper that one should be warned by them.

“And in keeping them is great reward”—refers to the World to Come. And afterward it says: “Mistakes—who can understand?” Meaning, according to the greatness and level of the matter, one must be cautious not to sin.

And so it says: “Mistakes—who can understand?”—this refers to erring in words of Torah, for due to their great depth it is impossible to fully understand everything in complete truth, and therefore it says: “Who can understand?” Then it says: “From hidden sins cleanse me”—regarding an unintentional act, when one did not even know he sinned.

And afterward it says: “May the words of my mouth be favorable,” in order that he merit to spread Torah to others. And on this it says: “May the words of my mouth be favorable”—that others will accept his words.

And in the Midrash (Yalkut Shimoni, Tehillim §778): “May the words of my mouth be favorable”—that they will act upon them for generations and they will be engraved for generations, and they will be read from them like from the book of the Mirots. Meaning: heretical books, like the books of the Mirots, do not render the hands impure (Mishnah Yadayim 4:6), but these will be read and reward will be given for them like [the reward for studying] Nega'im and Ohalos.

ומה שפפל הדבר אצל כל אחד ואחד לומר: "מזהב ומפז", "ומתוקים מדבש ונפת צופים", שאם אמר: הנחמדים מפז, אפשר לומר שאינם נחמדים רק יותר מפז. ועתה שפתיב: "הנחמדים מזהב ומפז

יש ללמד כמו שאין פרוש "מזהב" ולא יותר, שהרי גם כן נחמד מפז, וכן פרוש "מפז" לא שהוא נחמד מן בלבד, רק שהוא נחמד יותר על "כל. וכן פרוש: "ומתוקים מדבש ונפת צופים

ועל זה אמר: "גם עבדך נזהר בהם", לפי מדרגתם ומעלתם ראוי שיהיה נזהר בהם.

ובשמרם עקב רב" – לעולם הבא. ואחר-כך אמר: "שניאות מי יבין" וגו'. בלומר כי לפי מדרגת ומעלת הדבר, צריך שיהיה האדם נזהר שלא יחטא.

ולכן אמר: "שניאות מי יבין" – נגד אם יטעה בדברי תורה, שאי אפשר לגדל עמק שלהם שיבין כל הדברים על אמתתם, ולכן אמר: "מי יבין". ואחר-כך אמר: "מנסתרות נקני" על שנגת מעשה, שלא ידע מן העברה.

ואחר-כך אמר: "יהיו לרצון אמרי פי" כדי שיהיה לו זכות שישפיע תורה לאחרים, ועל זה אמר: "יהיו לרצון אמרי פי", שיהיו מקבלים את דבריו.

ובמדרש (ילקוט שמעוני תהלים, רמז תרעח): "יהיו לרצון אמרי פי", שיעשו לדורות ויחקקו לדורות, ואל יהיו קורין בהם פקורין בספר המירוס. פרוש: ספרי המינים, כמו ספרי המירוס אינם מטמאים דמפכת ידים (ד, ו), רק יהיו קורין בהם ונוטלים עליהם שחר כנגעים ואהלות.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

הקדמת המחבר - Introduction of the Author

Rabbi Yirmiyah said in the name of Rabbi Yochanan: “I will dwell in Your tent forever” (Tehillim 61:5)—could it enter your mind that David asked to live in two worlds? Rather, the meaning is: they will read and mention me in synagogues and study halls as if I were still alive.”

And therefore he said: “May the words of my mouth be acceptable” — to the creations.

“And the meditation of my heart before You” means to say: “For all hearts is the Holy One, blessed be He, a searcher” (Divrei HaYamim I 28:9), and You knew that I intended for the sake of Heaven. Therefore, He will guide me in the path of truth.

“Hashem, my Rock and Redeemer,” meaning: after You have formed me, You do not reject Your creations. And if another that You have formed, his actions caused him to be distanced, behold, You are my Redeemer from everything—even though I became distant—until I become desirable.

Therefore, the prayer is to One who does not despise the lowly, and does not distance those who had been far — that “the words of my mouth be acceptable before all,” and that He will teach me the path of truth, and support me with His right hand of righteousness forever, amen.

And the name of this composition is called *Tiferes Yisrael*, because it is a composition on the Torah, which is the glory of Israel, as it is written (Devarim 4:8): “And what great nation is there that has statutes and righteous ordinances...” and (ibid. 4:6): “And they will say, only a wise and understanding people is this great nation.”

And we have already explained in the introduction to the *Gevuros Hashem* (third introduction), that for this reason they said in Tractate Berachos, chapter *HaRoeh* (Berachos 58a): “‘And the glory’ (Divrei HaYamim I 29:11) — this refers to the giving of the Torah.”

אמר רבי ירמיה בשם רבי יוחנן: “אגורה באהלך עולמים” (תהלים סא, ה), וכי סלקא דעתך שדוד מבקש דירה בשני עולמים; אלא יהיו קורין ומזכירין אותי בבתי כנסיות ובבתי מדרשות כאלו ‘אני קיים

וילךך אמר: “יהיו לרצון אמרי פי” - אל הבריות.

והגיון לפי לפניך” רוצה לומר “כי כל לבבות” דורש השם יתברך” (דברי הימים א כח, ט), וידעת שבונתי לשם ה', ולכך ידריד אותי בדרך אמת.

ה' צורי וגאלי”, כלומר כי אחר שאמה יצרתי, אין אמה מואם ביצוריה. ואם אחר שיצרתי מעשי גרמו להרחיק אותי, הרי אמה גואלי מפל דבר, אף כי רחקתי, עד שאני לרצון.

ובכן התפלה אל מי שאינו מואם בשפלים, ואינו מרחיק לשהיו רחוקים, שיהיו לרצון אמרי פי לפני כל, ויורני דרך אמת, ויסעדני בימין צדקו יצא אמן.

ושם החבור הזה נקרא תפארת ישראל, כי הוא חבור על התורה, שהיא תפארת ישראל, כדכתיב (דברים ד, ח): “ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקים” וגו', “ואמרו רק עם חכם ונבון (הגוי הגדול הזה) (שם שם, ה).

ובכך בארנו בהקדמה של חבור גבורות ה' (הקדמה שלישית) שבשביביל כך אמרו במסכת ברכות בפרק הרוואה (נח, א): “והתפארת” (דברי הימים א כט, יא) זו מתן תורה

[NOTE Summary

The Maharal opens with a close reading of the verse “יהיו לרצון אמרי פי,” explaining that the

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Introduction of the Author - הקדמת המחבר

words of one's mouth should be pleasing not only before Hashem but also before other people. The next phrase, "וְהִגִּיזוּ לִבִּי לִפְנֵיךָ," speaks to God's knowledge of the heart and His desire for sincerity and truth in intention. Even if a person has strayed, if he turns toward Hashem with truth and yearning, Hashem, who does not reject His creations, will redeem and accept him. The discourse concludes with a discussion on the name *Tiferes Yisrael*, emphasizing that Torah is the source of Israel's true beauty and nobility, as declared in the verse, "וְיָמִי גֹי גָדוֹל... רַק עִם הַכֶּם וְנִבְּוֹן."

Practical Takeaway

No matter how far one has strayed, sincere prayer and truthful inner intention can reconnect a person with Hashem. He is not repelled by brokenness, nor does He abandon those who were distant. The Torah, in its beauty and truth, is both our national glory and our personal pathway back to God.

Chassidic Story

A story is told about the Maharal of Prague during his tenure as Chief Rabbi. A wayward young man, known for his irreverent behavior, once barged into the synagogue during the Yamim Nora'im. Many congregants turned him away in disgust. But the Maharal called him close and gave him an aliyah. Afterward, he explained: "Hashem, our Creator, never rejects the handiwork of His own hands. If this young man stood here today with even a flicker of teshuvah in his heart, who are we to bar the gates of return?" The young man later became a serious baal teshuvah and a devoted student.

(Source: *Maaseh Avos*, collected traditions of the Maharal's life) **END NOTE]**